

Κυριακή ΣΤ' Λουκά: Ομιλία περί της θεραπείας του δαιμονιζομένου των Γαδαρινών (Αγ. Γρηγόριος ο Παλαμάς)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 21 Οκτωβρίου, 2011

Η Ευαγγελική περικοπή της Θείας Λειτουργίας.
Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον, Κεφ. Η. 27 - 39.

Τω καιρώ εκείνω, Εξελθόντι τω Ιησού εις την γην των Γαδαρινών, υπήντησεν αὐτὸς ἀνὴρ τις ἐκ τῆς πόλεως, ὃς εἶχε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἰκανῶν, καὶ ἰμάτιον οὐκ ἐνεδιδύσκετο, καὶ ἐν οἰκίᾳ οὐκ ἔμενεν, ἀλλ' ἐν τοῖς μνήμασιν. Ἰδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἀνακράξας, προσέπεσεν αὐτῷ καὶ φωνὴ μεγάλη εἶπε: τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου; Δέομαί σου, μὴ με βασανίσῃς. Παρήγγειλε γάρ τω πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ ἐξελθεῖν ἀπο τοῦ ἀνθρώπου. Πολλοὶς γάρ χρόνοις συνηπάκει αὐτόν, καὶ ἐδεσμεῖτο ἀλύσει, καὶ πέδαις φυλασσόμενος, καὶ διαρρήσων τὰ δεσμὰ ἠλαύνετο ὑπὸ τοῦ δαίμονος εἰς τὰς ἐρήμους. Ἐπηρώτησε δὲ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς λέγων: τί σοὶ ἐστὶν ὄνομα; Ὁ δὲ εἶπε, λεγέων' ὅτι δαιμόνια πολλά εἰσήλθεν εἰς αὐτόν' καὶ παρεκάλει αὐτόν ἵνα μὴ ἐπιτάξῃ αὐτοῖς εἰς τὴν ἄβυσσον ἀπελθεῖν. Ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων ἰκανῶν βοσκομένων ἐν τῷ ὄρει, καὶ παρεκάλουν αὐτόν ἵνα ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς εἰς ἐκείνους εἰσελθεῖν. Καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς. Εξελθόντα δὲ τὰ δαιμόνια ἀπο τοῦ ἀνθρώπου, εἰσήλθον εἰς τοὺς χοίρους, καὶ ὠρμήσων ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν λίμνην καὶ ἀπεπνίγη. Ἰδόντες δὲ οἱ βόσκοντες τὸ γεγεννημένον, ἔφυγον, καὶ ἀπήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς. Εξήλθον δὲ ἰδεῖν τὸ γεγονός, καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἰησοῦν» καὶ εὗρον καθήμενον τὸν ἄνθρωπον, ἀφ' οὗ τὰ δαιμόνια ἐξεληλύθει, ἱματισμένον καὶ σωφρονούντα παρά τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ εφοβήθησαν. Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτοῖς οἱ ἰδόντες πῶς ἐσώθη ὁ δαιμονισθεὶς. Καὶ ἠρώτησαν αὐτόν ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρινῶν ἀπελθεῖν ἀφ' αὐτῶν, ὅτι φόβῳ μεγάλῳ συνείχοντο. Αὐτὸς δὲ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον ὑπέστρεψεν. Ἐδέετο δὲ αὐτοῦ ὁ ἀνὴρ, ἀφ' οὗ ἐξεληλύθει τὰ δαιμόνια, εἶναι σὺν αὐτῷ ἀπέλυσε δὲ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς λέγων: ὑπόστρεφε εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός. Καὶ ἀπῆλθε καθ' ὅλην τὴν πόλιν κηρύσσων ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς.

Απόδοση:

Εκείνο τον καιρό, ο Ιησούς κατέπλευσε στην περιοχή των Γαδαρηνών, που βρίσκεται στην απέναντι όχθη από την Γαλιλαία. Όταν βγήκε στην ξηρά, τον συνάντησε κάποιος άντρας από την πόλη, που είχε μέσα του δαιμόνια από πολύ καιρό. Ρούχο δεν ντυνόταν, ούτε έμενε σε σπίτι, αλλά ζούσε στα μνήματα. Όταν είδε τον Ιησού, έβγαλε μια κραυγή, έπεσε στα πόδια του και του είπε με δυνατή φωνή: «Τί δουλειά έχεις εσύ μ' εμένα Ιησού, Υιέ του Υψίστου Θεού; Σε παρακαλώ, μη με βασανίσεις». Αυτά τα είπε, γιατί ο Ιησούς είχε διατάξει το δαιμονικό πνεύμα να βγει από τον άνθρωπο. Από πολλά χρόνια τον είχε στην εξουσία του, και για να τον συγκρατήσουν τον έδεσαν με αλυσίδες και του έβαζαν στα πόδια σιδερένια δεσμά. Εκείνος όμως έσπαζε τα δεσμά, και το δαιμόνιο τον οδηγούσε στις ερημιές. Ο Ιησούς τον ρώτησε: «Ποιο είναι το όνομά σου;» Εκείνος απάντησε: «Λεγεών»• γιατί είχαν μπει μέσα του πολλά δαιμόνια. Τα δαιμόνια, λοιπόν, τον παρακαλούσαν να μην τα διατάξει να πάνε στην άβυσσο. Εκεί κοντά ήταν ένα κοπάδι από πολλούς χοίρους που έβοσκαν στο βουνό, και τα δαιμόνια παρακαλούσαν τον Ιησού να τους επιτρέψει να μπου στους χοίρους, και τους το επέτρεψε. Τότε το κοπάδι όρμησε προς τον γκρεμό και πνίγηκε στη λίμνη. Μόλις οι βοσκοί είδαν τι έγινε, έφυγαν και το είπαν στην πόλη και στην ύπαιθρο. Βγήκαν οι άνθρωποι να δουν τι έγινε, και ήρθαν κοντά στον Ιησού. Βρήκαν τον άνθρωπο από τον οποίο βγήκαν τα δαιμόνια, να κάθεται δίπλα στον Ιησού, να φοράει ρούχα και να φέρεται λογικά, και φοβήθηκαν. Όσοι είχαν δει τι είχε γίνει, τους είπαν για το πώς ο δαιμονισμένος σώθηκε. Τότε όλο το πλήθος από την περιοχή των Γαδάρων παρακαλούσαν τον Ιησού να φύγει από κοντά τους, γιατί τους είχε πιάσει μεγάλος φόβος. Εκείνος μπήκε στο πλοιάριο για να γυρίσει πίσω. Ο άνθρωπος από τον οποίο είχαν βγει τα δαιμόνια τον παρακαλούσε να τον πάρει μαζί του. Ο Ιησούς όμως του είπε να φύγει, με τα παρακάτω λόγια: «Γύρισε στο σπίτι σου, και διηγήσου όσα έκανε σ' εμένα ο Θεός». Εκείνος έφυγε διαλαλώντας σ' όλη την πόλη όσα έκανε σ' αυτόν ο Ιησούς.

(Επιμέλεια κειμένου: Νικολέτα - Γεωργία Παπαρδάκη)

Ομιλία του Αγίου Γρηγορίου Αρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης του Παλαμά, περί του: «Εξελθόντι τω Ιησού εις την γην υπήντησεν αυτώ ανήρ τις εκ της πόλεως ος είχεν δαιμόνια εκ χρόνων ικανών»

«Ο ων εκ του Θεού τα ρήματα του Θεού ακούει», λέγει ο Κύριος. Δηλαδή υπακούει στις εντολές του Θεού, και μετατρέπει τους λόγους σε έργα, ζει και πολιτεύεται κατά Χριστόν, εκτελεί το θέλημα του Ουρανίου Πατρός, και γίνεται «κληρονόμος μεν Θεού, συγκληρονόμος δε Χριστού». Οποιος όμως παρακούει τον Θεό, διαπράττει την αμαρτίαν, και επιδίδεται σ' αυτήν αμετανοήτως. Είναι δούλος της αμαρτίας και ουκ

έστιν εκ του Θεού, αλλά εκ του πονηρού», αφού με την κακήν προαίρεση μεταπλάσσει την φύση την οποίαν έλαβεν από τον Θεόν, και την εξομοιώνει με τον πατέρα της απωλείας. Γι' αυτό και ο Κύριος έλεγε στους Ιουδαίους, «υμείς εκ του πατρός υμών του διαβόλου εστέ, και τας επιθυμίας αυτού θέλετε ποιείν».

Αυτού του είδους οι άνθρωποι είναι αθλιότεροι και από τους φανερά δαιμονιζομένους, έστω και αν διαφεύγουν την προσοχή των πολλών.

Πράγματι, ενώ οι δαιμονιζόμενοι κατακόπτουν τα σώματά τους και μερικές φορές βλάπτουν σωματικώς όποιους συναντούν, εκείνοι που δια των πονηρών επιθυμιών έχουν εξομοιωθεί με τον αρχέκακον εχθρό, διαφθείρουν τις ψυχές τις ιδικές τους και όσων τους συναναστρέφονται απρόσεκτα. Και ενώ οι πρώτοι στον καιρό του θανάτου αποβάλλουν μαζί με το σώμα και την επήρεια των δαιμόνων, οι δεύτεροι, επειδή αμαρτάνουν αμετανοήτως, έχουν αθάνατον και αναπόβλητον την βλάβην. Επίσης, τον ενοχλούμενον φανερώς από τον δαίμονα όλοι τον λυπούμεθα όταν τον αντικρύσωμε, ενώ τον φονέα και τον φιλάργυρον, τον υπερήφανον και τον αναίσχυντον, και τον ανυπότακτον και όλους τους ομοίους των, όχι μόνον δεν τους λυπούμεθα, αλλά και τους μισούμε. Διότι ο ένας περιπίπτει στο πάθος ακουσίως, ενώ ο φιλαμαρτήμων, προσελκύει ελευθέρως το κακόν, μερικές φορές μάλιστα αποκρύπτοντας την βλαπτικότητα και την κακοήθεια της νόσου του.

Επειδή όμως οι περισσότεροι άνθρωποι δεν είναι σε θέση να αντιληφθούν την εναντίον μας μανίαν του διαβόλου, από τις επιθέσεις εκείνου κατά της ψυχής και από την συνεργία του στην αμαρτία, παρεχώρησεν ο Θεός να υπάρχουν και κατά το σώμα δαιμονοφόρητοι, ώστε να μάθουμε από αυτούς όλοι, πόσον φοβερά είναι η κατάσταση της ψυχής που έκαμε τούτον ένοικόν της δια των πονηρών έργων. Όταν δε ο Μονογενής Υιός του Θεού, από απροσμέτρητον πέλαγος φιλανθρωπίας, έκλινεν ουρανούς και κατήλθε στην γη, για να ελευθερώσει τις ψυχές μας από την τυραννία του διαβόλου, απεδίωκε τα δαιμόνια και από τους φανερά κατά το σώμα δαιμονιζομένους. Το έκαμε αυτό για να παρουσιάσει και να επιβεβαιώσει με την φανερώς ενεργουμένην ελευθερία και ίαση, την γινομένην κρυπτώς ελευθερία και ίαση της ψυχής.

Πράγματι, και όταν εχάρισε την θεραπεία στην ψυχή του παραλυτικού, όχι μόνον δεν επευφημήθη από εκείνους που έβλεπαν μόνον τα φαινόμενα, αλλά και εβλασφημήθη. Γι' αυτό εθεράπευσε και την σωματικήν του παράλυση, για να μάθουν, όπως ο ίδιος έλεγε προς τους παρόντες, ότι «εξουσία» έχει ο υιός του ανθρώπου επί της γης

αφιέναι αμαρτίας».

Κυρίως γι' αυτό λοιπόν απομακρύνει τους δαίμονες από τους δαιμονιζομένους, για να μάθωμε ότι αυτός είναι που τους αποδιώκει και από τις ψυχές μας, και μας χαρίζει την αιωνίαν ελευθερίαν.

«Εξελθόντι γαρ εις την γην», σύμφωνα με την αναγινωσκομένην σήμερα περικοπήν του Ευαγγελίου, «υπήντησεν αὐτῷ ἀνὴρ τις ἐκ τῆς πόλεως, ὃς εἶχε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἰκανῶν, καὶ ἰμάτιον οὐκ ἐνεδιδύσκετο, καὶ ἐν οἰκίᾳ οὐκ ἔμενεν, ἀλλ' ἐν τοῖς μνήμασιν». Εξήλθε, λέγει, ὄχι ἦλθε στὴν ξηρά, γιὰ νὰ δείξει ὅτι ἦλθε με πλοίου, ἀφοῦ ἤδη καὶ τὴν θύελλα τοῦ ἀνέμου κατέπαυσε, καὶ τὴν θάλασσαν ἐγαλήνευσε με τὴν ἐπιτίμησίν του. Διότι ὅταν ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν ἐπεβιβάσθη στὸ πλοῖο με τοὺς μαθητὰς του, εἶπε πρὸς αὐτοὺς, ὅπως λέγει παραπάνω ὁ Ευαγγελιστὴς: «διέλθωμεν εἰς τὸ πέραν». Ἀπὸ ἐδῶ φαίνεται ὅτι προεῖδε τὸ γεγονός, καὶ ἀπὸ εὐσπλαχνίαν ἦλθεν αὐτόκλητος βοηθὸς στὸν βασανιζόμενον τόσο δεινῶς καὶ πολυετῶς ἀπὸ τοὺς δαίμονες. Ὁ Λουκᾶς λοιπὸν λέγει ὅτι ἦταν ἓνας καὶ εἶχε πολλὰ δαιμόνια, ὁ Μάρκος ὁμῶς ομιλεῖ καὶ αὐτὸς περὶ ἐνός, «ἀλλ' ἐν πνεύματι ἀκαθάρτῳ». Ὁ δε Ματθαῖος ἰσχυρίζεται ὅτι ἦσαν δύο μαζί καὶ ἐβασανίζοντο ἀπὸ πολλὰ δαιμόνια.

Τὴν αἰτίαν δε, γιὰ τὴν ὁποίαν ἄλλοι Ευαγγελιστὰί ομιλοῦν γιὰ ἓναν, ἄλλοι δε γιὰ περισσοτέρους, καὶ δαιμονιζομένους καὶ δαιμόνια, τὴν ἐφάνέρωσε καὶ ὁ Λουκᾶς καὶ ὁ Μάρκος. Διότι τὸ ἓνα, τὸ ὁποῖον ὁ Μάρκος ὠνόμασεν ἀκάθαρτον πνεῦμα, ἐξεταζόμενο στὴν συνέχεια ἀπὸ τὸν Κύριον λέγει «λεγεῶν ὄνομά μοι, ὅτι πολλοὶ ἐσμέν». Πράγματι λεγεῶν εἶναι ὀρμαθὸς καὶ πολυάριθμον σύστημα ἀγγέλων ἢ ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι στέκονται, μετακινούνται μαζί καὶ ἀποβλέπουν καὶ κινούνται πρὸς ἓνα ἔργον καὶ σκοπὸν. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ δαιμονιζόμενοι ἐκεῖνοι, ἐπειδὴ ἐνεργοῦντο καὶ ἐκινούντο ἀπὸ ἓνα τοιοῦτο σύστημα, εὐρίσκοντο ἀδιασπᾶστος μαζί στα μνήματα καὶ στα ὄρη, καὶ μαζί ἐβασανίζοντο. Γι' αὐτὸ ἄλλοτε μὲν καλοῦνται ἐνικῶς, ἄλλοτε δε πληθυντικῶς, καὶ αὐτοὶ καὶ τὰ πονηρὰ πνεύματα που τοὺς ταλαιπωροῦσαν.

Δεν ἀνεγνώρισε δε ἀπλῶς τὸν Ἰησοῦν ὁ λεγεῶν διὰ μέσου τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ἀλλὰ καὶ «προσέπεσε καὶ φωνὴ μεγάλη ἀνεκραύγασε: τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου; Δέομαί σου, μὴ με βασανίσῃς. Παρήγγειλε γάρ» λέγει, «ὁ Κύριος τῷ ἀκαθάρτῳ πνεύματι ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου». Ἐχοντας καταπλεύσει ἐπὶ τούτου ὁ Κύριος ἀπὸ εὐσπλαχνία στὴν παραλίαν ἐκείνην ὅπου ζούσε ὁ δαιμονιζόμενος, διέταξε μὲν τὸν λεγεῶνα τῶν δαιμόνων νὰ ἐξέλθει ἀπὸ τὸν

άνθρωπο, πού όμως να απέλθει δεν του είπε. Γι' αυτό εκείνο το παμμίαιρον σμήνος των πονηρών πνευμάτων κατελήφθη από αμηχανία, και εφοβήθη μήπως παραδοθεί τώρα από τον Κύριο στην μέλλουσαν καταδίκη, στην προετοιμασμένην γι' αυτά γέεννα του πυρός, με την οποία θα παραδοθούν σε τελείαν ακινησίαν, αφού θα καταργηθεί κάθε ενέργειά τους. Ηναγκάσθη λοιπόν να προσέλθει, και να προσπέσει, χρησιμοποιώντας ταπεινότερα και αληθινά λόγια προς τον Κύριον, τα οποία τον εμαρτύρησαν ότι είναι Υιός του Υψίστου. Μέσα στην πονηρία τους ενόμιζαν ότι με αυτήν την μαρτυρία, σαν με κάποιαν κολακεία, θα μεταπείσουν τον Κύριον των όλων.

Και ο Κύριος ανέχθη την μαρτυρία των δαιμόνων, προς καταρτισμόν των ευρισκομένων στο πλοίο. Διότι πριν από λίγο, βλέποντας ο κόσμος τα τόσον μεγάλα θαύματά του στην θάλασσα, έλεγαν μεταξύ τους με απορία: «τις εστίν ούτος, ότι και οι άνεμοι και η θάλασσα υπακούουσιν αυτώ»; Τώρα όμως έμαθαν ότι είναι «ο Υιός του Θεού του Υψίστου». Διότι πάντοτε, ακόμη και ο διάβολος, είναι συνεργός στην βουλήν του Θεού, όχι όμως επειδή το θέλει ούτε αποβλέποντας σ' αυτό. Γι' αυτό και κάποιος από τους θεοφόρους λέγει, ότι «το κακόν συνεργεί στο αγαθόν, όχι με καλήν προαίρεση».

Ο δε Κύριος θέλοντας να φανερώσει στους παρόντες ότι ο δαίμων που τόσον φρίττει ενώπιόν του δεν είναι ένας, αλλά πλήθος πολύ, τον ηρώτησε: «τι σοι εστίν όνομα; Ο δε είπεν, λεγεών ονομά μοι, ότι δαιμόνια πολλά εσμέν». Λέγουν ορισμένοι ότι το τάγμα του λεγεώνος αποτελείται από έξι περίπου χιλιάδες.

«Και παρεκάλουν αυτόν», λέγει, «ίνα μη επιτάξει αυτοίς εις την άβυσσον απελθείν». Βλέπεις ότι είναι ο φόβος, όπως είπαμε παραπάνω, αυτός που τους ηνάγκασε και να προσέλθουν, και να προσπέσουν, και να χρησιμοποιήσουν σχήματα και λόγια αληθινά και ταπεινότερα. Κοίταξε όμως και την Παντοκρατορικήν εξουσία του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού. Πράγματι' ο δαίμων και χωρίς να το θέλει τον εμαρτύρησε Κύριον και της άβύσσου. Και ποιος είναι αυτός που επιβλέπει άβύσσους; Βεβαίως ο καθήμενος στους ουρανούς, αυτός που περιέχει και κατευθύνει τα πάντα.

Βλέπε δε και ότι το στίφος των δαιμόνων δεν ημπορεί να μένει πουθενά, αν δεν έχει πάρει από αυτόν την άδειαν ή την παραχώρηση. Γι' αυτό και όταν προσετάχθη από τον Κύριο να φύγει, αλλά δεν έλαβε εντολήν πού να απέλθει, κατελήφθη από μεγάλην βία, και εύρε ως καταφύγιον τους χοίρους, οι οποίοι έβοσκαν στο όρος, ώστε να

διαφύγει δι' αυτών. Αλλά ούτε κατ' αυτών είχεν από μόνον του την εξουσία, πολύ δε περισσότερο δεν την έχει εναντίον των ανθρώπων. Διότι, λέγει «ην εκεί αγέλη χοίρων πολλών βοσκομένη εν τω όρει. Και παρεκάλεσαν αυτόν ίνα επιτρέψει αυτοίς εις εκείνους απελθείν. Και επέτρεψεν αυτοίς. Εξελθόντα δε τα δαιμόνια από του ανθρώπου, εισήλθον εις τους χοίρους. Και όρμησεν η αγέλη των χοίρων κατά του κρημνού εις την λίμνην και απεπνίγη». Τα δαιμόνια λοιπόν, ζητώντας δήθεν πρόφαση φυγής, και έχοντας κακοποιό προαίρεση, εξήτησαν την άδεια κατά των χοίρων, επειδή ο Σωτήρ τα εδίωκε από τους ανθρώπους. Εσυνειδητοποίησαν ότι την στιγμήν εκείνη δεν εδιώκοντο από έναν ή δύο, αλλά δια του ενός από όλους τους ανθρώπους. Και ο Κύριος τους το επέτρεψε, για να γνωρίσουμε εμείς από όσα έπαθαν οι χοίροι, ότι ούτε τον άνθρωπον εκείνον θα ελυπούντο να τον καταστρέψουν τελείως, αν δεν ανεχαιτίζοντο και πριν αοράτως από την δύναμιν εκείνου.

«Ιδόντες δε», λέγει, «οι βόσκοντες, έφυγον. Και απήγγειλαν εις την πόλιν και εις τους αγρούς το γεγονός». Λάβετε τώρα παρακαλώ στον νου σας τον άσωτον υιόν του Ευαγγελίου, που εσώθη με την απομάκρυνσιν από τους χοίρους, για να καταλάβετε ποιοι ήσαν αυτοί που έβοσκαν τους χοίρους, ή μάλλον ποιοι ομοιάζουν με αυτούς. Πράγματι ο χοιρώδης βίος εξ αιτίας της ακαθαρσίας του, συμβολίζει κάθε πονηρόν πάθος. Και χοίροι είναι κυρίως αυτοί που περιφέρουν τον ρυπωμένον από την σάρκα χιτώνα. Προϊστάμενοί τους, ένα είδος βοσκών, είναι εκείνοι που υπερέχουν από αυτούς στην ηδυπάθεια, και λαμβάνουν πρόνοιαν για την σάρκα και την δίαιτά τους, εις τρόπον ώστε να εκπληρώνουν την επιθυμία τους.

Σ' εμάς όμως δεν επιτρέπει ο χρόνος ούτε, όπως βλέπετε, ο θόρυβος του πλήθους, να ασχοληθούμε λεπτομερώς με την συνέχεια, ποία δηλαδή είναι η γύμνωσις που προκαλείται στην ψυχήν από την αμαρτία, την οποίαν υπεδήλωνε ο δαιμονιζόμενος εκείνος, και ποία η διαβίωσις στα όρη (διότι, λέγει «ιμάτιον ουκ ενεδιδύσκετο και εν οικία ουκ έμενεν, αλλ' εν τοις μνήμασι») και ποίες οι αλυσίδες, οι χειροπέδες και τα δεσμά τα οποία εκείνος έσπαζε και έφευγε διωκόμενος.

Αλλά ας αποφύγωμε και εμείς, μάλιστα οι μοναχοί, την συναναστροφή και συμβίωση με τους χοίρους. Διότι κατά το Σολομώντειον λόγιον «φθείρουσιν ήθη χρηστά ομιλίας κακαί», και ως επί το πλείστον καθέννας είναι ή γίνεται όμοιος με τους συντρόφους του. Τι το όφελος να φύγεις οριστικώς από τον κόσμο και να καταφύγεις στα αφιερωμένα στον Θεόν φροντιστήρια, να εξέρχεσαι όμως καθημερινώς από αυτά και να συμφύρεσαι πάλι με τον κόσμο; Πώς, ειπέ μου, τριγυρνώντας στις αγορές θα αποφύγεις τα προσανάμματα των παθών, δια των οποίων επέρχεται ο θάνατος της ψυχής, που χωρίζει τον άνθρωπον από τον Θεόν; Αυτός είναι ο θάνατος «ο αναβαίνων εις ημάς δια των θυρίδων», οι οποίες είναι μέσα μας, δηλαδή των

αισθήσεων. Αυτές έγιναν αφορμή να εκπέσουν από την αθανασία και οι προπάτορες εκείνοι.

Ας φύγωμε λοιπόν όλοι μας μακριά, άλλοι από την συμβίωση με τα κακά, έστω και αν μας φαίνεται ότι υπερτερούμε πολλών στην καταγωγή και στην δόξα και στην σωματική ρώμη και στον υλικόν πλούτο, και άλλοι από την ομοίωση προς τους χοίρους, λαμβάνοντας στον νου μας την λίμνην εκείνη του ασβέστου πυρός, μέσα στην οποία, φευ!, θα πέσουν όσοι αμετανοήτως υπηρετούν τις προσβολές των δαιμόνων. Και βλέποντας το βάραθρον στο οποίο κρημνίζονται όταν αποθαίνουν, όσοι μέχρι το τέλος τους ομοιάζουν ως προς τον τρόπον της ζωής με τους χοίρους, ας απομακρυνθούμε ανεπιστρόφως από τον όντως δυσώδη βίον της αμαρτίας, και ας προσέλθωμε έτσι καλώς και δικαίως στην πηγήν των μύρων, την οποία μας εχάρισεν ο Θεός, και εκχύνεται δια της λάρνακος από την σωρόν του εντοπίου μας Χριστομάρτυρος (Δημητρίου).

Και αφού με την χρήση τούτων αγιασθούμε και ενισχυθούμε, να κηρύττωμε και στους αγρούς και στις πόλεις, όπου και αν είμεθα, την θειοτάτην δύναμη και ενέργειαν του θείου αυτού μύρου. Δεν εννοώ με την γλώσσα και τα λόγια (διότι ποίος δεν ήκουσε με την ιδιικήν του ακοήν την συρροήν των θαυμάτων που γίνονται εδώ;), αλλά με την μεταβολήν της ζωής μας προς το καλλίτερον, ώστε βλέποντάς μας όλοι να ειπούν, «αύτη η αλλοίωσις της δεξιάς του Υψίστου», με την οποία δεξιάν έχει ζωγραφηθεί ο μέγας Δημήτριος, και δια της οποίας μετασχηματίζει αυτούς που τον πλησιάζουν προς το θειότερον, ώστε να έχει και στον ουρανόν συμπολίτες αυτούς που ευτύχησαν να είναι στην γη συγκάτοικοί του. Αυτό είθε να συμβεί με τις πρεσβείες εκείνου, και να επιτύχωμε όλοι τις υπεσχημένες ουράνιες μονές, και την εκεί συνοίκηση με τους αγίους, χάριτι και φιλανθρωπία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ω πρέπει δόξα εις τους αιώνας».

Αμήν.

(13ος - 14ος αιών - ΕΠΕ Αγ. Γρηγορίου του Παλαμά, τομ. 11, σελ. 196. Από το βιβλίο "Πατερικόν Κυριακοδρομίον", σελίς 347 και εξής. Επιμέλεια κειμένου: Δημήτρης Δημουλάς)

(Πηγή ηλ. κειμένου: orp.gr)